

03 / 2020 | 054

GOTHARD

měsíčník bubenečské farnosti

Vážení a milí farníci,

už několik let slyším nebo čtu informace o tom, že se musíme rozloučit s klasickým dělením roku na čtyři roční období, jak jsme se to učili ve školách a jak to podvědomě předáváme dál generacím, které to už z vlastních zkušeností téměř nebo vůbec nezažily. Letošní zima byla doslova ukázková. V Praze sníh nenapadl vůbec, a kdyby nebylo vymožeností v podobě umělého ledu, občané metropole by mohli brusle klidně nechat ve sklepích, aniž by si je vyzkoušeli. V březnu by mělo podle kalendáře konečně nastat jaro, jenomže nebyly jarem i předchozí měsíce, kdy nám teploty i v noci vystoupaly na 10 °C a tráva v zahradách vůbec neseschla ani se nepřestala zelenat? Nejsem klimatolog ani prognostik, nemám patent na rozum v otázce, co bychom měli jako lidstvo s tímto fenoménem dělat, zda pasivně čekat, jak se příroda bude chovat dál, anebo si z toho vzít ponaučení a dopředu se aktivně připravit na to, že se příští rok obdobná situace bude opakovat. Snad však nejsem jediný, který si myslí, že druhá varianta by byla prospěšnější především pro větší či menší lidské celky a komunity.

Na rozdíl od přírodního, hydrogeologického či zemědělského kalendáře zůstává ten liturgický již po staletí stejný. V životě věřícího křesťana se pravidelně střídají dvě velká a slavnostní období: kratší vánoční, jemuž předchází zhruba měsíc adventu, a delší velikonoční, na které se máme připravovat čtyřicetidenním obdobím půstu. Z těch 40 dnů připadne letos 31 právě na březen: měsíc, v němž se můžeme pomyslně zastavit a zkoumat sami sebe, zda je naše víra reálným základem celého našeho chování, nebo pouze povrchním pozlátkem, jímž doplníme a okrášíme jinak zcela „normální“ život, jaký žije i člověk bez víry v Boha. Postní doba by mohla být jakousi karanténou, během níž můžeme nadále pracovat i odpočívat, sedět, stát, hýbat se i ležet, ale zároveň trochu více sledovat, zda jsme se nenakazili virem profanismu, jenž nespočívá v tom, že umíme žít v dostatku až blahobytu nebo že sami rozhodujeme o tom, co budeme studovat a jak pracovat a nemusíme se akutně bát o svůj život v důsledku války nebo celosvětové nákazy. Profanistické chápání života spočívá v tom, že se to vše stane podstatou a zdrojem

našeho štěstí. Různé postní praktiky a události se nesmí stát cílem, který sám o sobě ukazuje, že je vše v pořádku. Skutečnost, že člověk, u něhož je podezření na nákazu, podstupuje kontrolní vyšetření, je sice zčásti upokojujícím, nikoli však finálním bodem zmíněné karantény. Podobně berme vše, co se nám v postní době i v bubenečské farnosti nabízí. Církev nás vyzývá, abychom vědomě a dobrovolně do tohoto procesu vstoupili. Zvláště my Evropané jsme konzumem ohroženi víc než obyvatelé většiny asijských či afrických států. Ukolébání pofidérními jistotami v podobě různých pojištění ztrácíme jak citlivost pro ty, kteří o těchto jistotách nemají potuchy, tak i hloubku biblického tvrzení, že náš jedinou jistotou je Bůh.

Jsem moc rád, že se nám společně i letos podařilo připravit nemálo podnětů a akcí ve všech třech disciplínách, které by měly být pro křesťanský půst charakteristické: modlitba, odříkání a charita.

Kdykoli se rozhodneme pro nějaké zdravotní vyšetření, jsme víceméně připraveni i na to, že jeho součástí bude nejen jedna návštěva ambulance, ale většinou i zdoluhavý postup po sobě následujících odborných pracovištích, počínaje změněním teploty či odběrem krve a konče někdy rentgenem, jindy magnetickou rezonancí, nebo dokonce chemoterapií či ozařováním.

Postní období, předcházející Velikonocům, je čas na komplexní prověrku, zda naše srdce je vskutku napojeno na Boha (jinými slovy, zda si každý den několikrát najdu čas na rozhovor s ním), nebo naopak na něco pomíjivého (čeho se neumím, nedokážu, nebo ani nechci zříct). Je to doba, kdy se mohu dozvědět pravdu o svém duševním egoismu (sám nejlépe vím, co je pro mě dobré a vhodné), jakož i o vynalézavých schopnostech blíženecké lásky (zda umím dávat i z mála těm, kteří jsou na tom hůř než já).

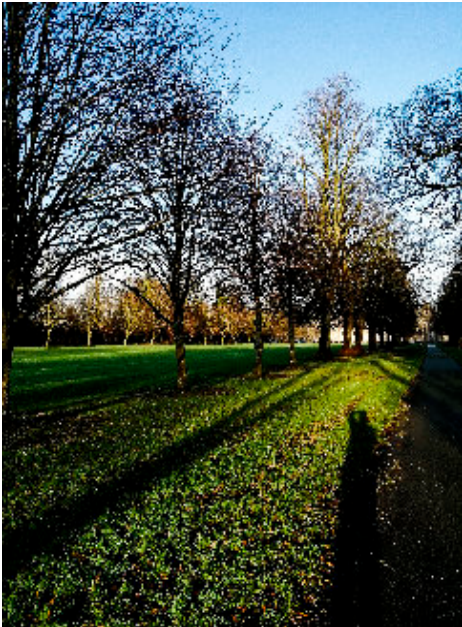
Již několik let slyším nebo čtu o tom, že pro křesťany je vlastně střídání liturgických období už jenom formalitou a popravdě z každodenního života už dávno vymizela. Na rozdíl od toho počasí však pravdivost o tomto tvrzení má každý z nás ve svých vlastních rukou.

P. Miler

Milí farníci,

byla středa, skončilo vyučování a měl jsem toho až nad hlavu. Oblékl jsem proto navzdory původním plánům bundu a vyrazil do parku za seminářem provětrat hlavu. Bylo krásné slunečné počasí – ve srovnání s nedávnými bouřemi foukal prakticky jen slabý vánek – a mezi stromy si na svět razily cestu trsy sněženek. Už jsem se vracel zpět s pocitem, že je vše tak, jak má být, když mi na mobil přišel e-mail, že se někdo z Floridy přihlásil do mého profilu na Netflixu. Vyběhl jsem tedy schody v semináři a usedl k počítači s tím, že se do profilu přihlásím a změním si ihned heslo. Přeci jen nebylo moc silné, a nebylo tak asi moc namáhavé dostat se „dovnitř“.

Jenže k mému překvapení byly již změněny nejen přihlašovací údaje, nýbrž i číslo telefonu, které slouží k případnému ověření identity. S představou, že se hraje o minuty, jsem začal okamžitě komunikovat s linkou zákaznické podpory: „Co s tím?!“ Vysvětlil jsem jim svůj problém, dokázal se identifikovat platební kartou a přesně postupoval podle kroků, které byly nezbytné pro uvedení věcí do původního stavu. Po více než hodinové „práci“ bylo opět vše napraveno.

S pocitem úspěchu jsem přemýšlel, jak vlastně málo stačí, aby dnes člověk na internetu přišel o něco, co má. Představa, že onen profil nikde veřejně nefiguruje, mě totiž skutečně do té doby nechávala v otázce zabezpečení klidným.

Co by se však stalo, říkal jsem si později, kdybych obdržel zprávu, že mám zamítnutý přístup do nebe. Zkrátka by vám přišel e-mail, dopis, esemeska, cokoli... že vaše přístupové údaje nefungují a ověření není možné. A vedle by svítila možnost kontaktu s linkou zákaznické podpory. Zavolali byste? Zavolali byste hned? Bylo by to něco, co vás nenechá v klidu, dokud se to nevyřeší? Něco, kde se hraje o čas?

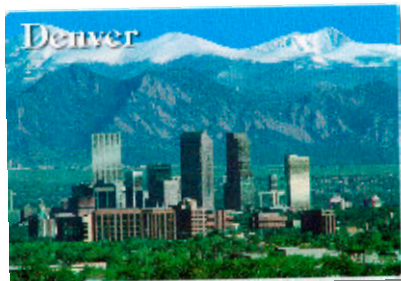
Ono asi hodně záleží, o co oznámením o ztrátě přístupu přicházíme. Nemožnost dívat se na filmy a seriály, byť to může být také zdroj učení se cizího jazyka, jistě zamrzí. Jsou pak ale věci, které možná bereme samozřejmě a u nichž nás ani nenapadne, že bychom o ně mohli přijít.

V žádném případě tady nechci strašit a pouštět hrůzu, že je vše špatně a už je i pozdě. Snad naopak chci na prahu letošní postní doby nám všem, a hlavně sobě, nějak více připomenout, že v otázce přístupu do nebe jde skutečně o hodně a vlastně o všechno. Na konci postu totiž budeme zpívat „Aleluja, vstal“ a radovat se, že nám Ježíš otevřel bránu do nebe. A byla by vážně škoda, kdyby mezi Ním a námi stálo cokoli, co nám onou bránu znemožní jednoho dne projít.

Jak jsem na tom byl se zabezpečením Netflixu, už vím. Jak je na tom můj život, je však otázka nesporně mnohem zásadnější, vyžadující více než hodinovou komunikaci se zákaznickou linkou. A právě v tom může být postní doba opravdu ku pomoci...

Lucida

DENVER /US

Milí farníci, zdravíme z města, které leží ve stejné výšce jako Sněžka, Denver = High Mile City. Dříve tu žili Indiáni, dnes tu stojí mrakodrapy, muzea, příjemné centrum a katolické kostely, kde jsme jako doma.

V Praze na viděnou!

Katka a Honza Trlifajovi

: K čemu a jak se využívají sbírky v katolických kostelích?

Kostelní sbírka je odedávna forma příspěvku lidí, kteří se hlásí ke konkrétní církvi a podporují tak její činnost. Zatímco v minulých stoletích o nákladech z těchto sbírek rozhodoval buď místní biskup anebo místní farář, dnes se hospodaření s příjmy z kostelních sbírek v katolické církvi řídí ekonomickými předpisy konkrétního státu a příslušné biskupské konference.

Česká republika je jedním ze států, kde po zdoluhavém jednání došlo k odluce církve od státu, což znamená nejen právo církve na vlastní činnost bez dohledu státních orgánů, ale i samostatné hospodaření s vlastním majetkem bez nároku na státní příspěvky. Majetek církevních subjektů (diecéze, farnosti, řehole, kláštery, charity apod.) tvoří jednak nemovitý majetek (budovy, lesy a půdy), jednak majetek movitý neboli finanční.

O hospodaření s movitým majetkem v církvi se poslední dobou píše v médiích poměrně hodně, přičemž dnes už není žádným tajemstvím, že oproti plánovaným ziskům i pražské arcibiskupství dlouhodobě hospodaří se ztrátou. To však není předmětem položené otázky.

Bubenečská farnost má sice nevelký nemovitý majetek (kostel, fara, pozemek zahrady), ale nic z něho neslouží jako zisková komodita. Jediným aktivem v hospodaření jsou tak účelové dary a kostelní sbírky. Zatímco dary mají přesně určený účel, který musí být podle občanského i kanonického práva zachován, sbírka je již tradičně chápána nejen jako podpora kostela, ale celé církve. V průběhu dějin se tak měnila i pravidla, podle nichž se konkrétní farnosti určitou částkou podílely i na výdajích církevního ústředí anebo jiných církevních nákladů.

Přibližně jedna sbírka měsíčně (je vždy uváděna i v našem pastoračním plánu) je takto určena pro účel, jež farnost nijak nemůže ovlivnit (školství, charita, seminář apod.) – vysbírané peníze se sice uloží na účet farnosti, ale vzápětí jsou odeslány na účet arcibiskupství, které dál tyto peníze distribuuje podle variabilního systému.

Zbývající sbírky mají pokrýt běžné i mimořádné náklady farnosti; ekonomické zdraví i schopnost hospodaření konkrétního farního společenství se projevuje mj. i v tom, s jakým výsledkem se potýká na konci účetního období a na jaké výdaje byly tyto prostředky vynaloženy. Není toho málo: musí se pokrýt základní údržba kostela i fary, topení, elektřina, voda i plyn, pojištění i bezpečnostní hlídání, drobné i velké opravy, kancelářské i bohoslužebné potřeby. Každá položka je zaznamenávána v účetnictví, kontrolovaném pražským arcibiskupstvím, v případě nějaké dotace či grantu rovněž příslušným finančním úřadem.

Je důležité říct, že z těchto peněz nesmí kněz použít ani korunu na své náklady (sám tedy hradí nájem farního bytu, elektřinu, plyn i vodu), a naopak 10 % z ročního příjmu ze sbírek a nájmu musí farnost odvádět pražskému arcibiskupství do tzv. svépomocného fondu. Jediným příjmem státem i církvi „nezdaněným“ je tak dar, jenž může být předán osobně v hotovosti anebo poukázán na běžný účet farnosti.

Každá jedna sbírka je hned po neděli pečlivě sečtena farní pokladní a tato suma je kromě ní podepsána farářem a aspoň jedním členem ekonomické rady.

Společně s rekonstruovanou farou se otevřela i zahrada, která již není pouze zahradou u fary, ale především zahradou farnosti, do níž má přístup každé farní společenství. Ani zahrada se ale nestará sama o sebe, ale je potřeba obětavých rukou, které se nebojí manuální práce a jsou propojeny s laskavým srdcem, které ví, že tato práce bude nejen vytrvalá, ale často i nevděčná. S chvěním jsem o to požádal osobu, která se o zahradu starala i v době, kdy vypadala úplně jinak a nebyla tolik otevřená. Byl jsem rád, že neodmítla.

Šárka Kopová

Téměř před 20 lety jsem se začala seznamovat s farní zahradou. Byla to idylická doba. V ulici směrem ke Slamníku stály přízemní staré domky se zahrádkami. Z východní strany ohraničovala pozemek bezokenní zeď stodoly. Řekla bych velmi klidný čas bez návazných blízkých sousedských vztahů.

Současný stav je charakterizován výstavbou vícepodlažních obytných domů z východní a jižní strany, které narušují dřívější intimitu farní zahrádky. Dům, který tvoří hranici pozemku od Gotthardské ulice ke Slamníku, je opatřen průzory oken, plaňková stěna odděluje terasu nově vystavěného domu od farní zahrady. Stavební zákon o umístění staveb je asi velmi benevolentní.

Za působení P. Zrzavého na faře jsem se dostala k práci na zahradě při hubení mšic na velkém záhonu růží a k dalším drobným činnostem, když jsem o to byla požádána. Po úmrtí P. Zrzavého v r. 2002 bydlel na faře P. Pelc, který si zahrádku obhospodařoval sám, včetně výsadby užitkových rostlin – meruňka, rybíz, zeleninový záhon, radikální ořez vzrostlé třešně a další práce.

Po roce 2006 jsem se na zahradce realizovala sama. Většinou to byla práce radostná. Jen jeden rok sužovali celé vegetační období nějácí hraboši, kteří přes veškeré návnady a vyplavování vodou zničili všechno svými chodbami a dírami do země.

S rekonstrukcí fary P. Milošem se mnohé změnilo. Zahrada je prosvětlená, je tu prostor k setkávání se u stolků, táboráků, grilování. Je otevřená farnímu společenství.

Zahradní architektka paní Milena Andrade vypracovala vizi výsadby a ozelenění farní zahrady a sama ji z velké části realizovala. Velkým pomocníkem je můj manžel František, který obětavě pomáhá na zahradce, ale také udržuje ve správných tvarech živý plot u kostela a sekání trávy na zahradce i na starém hřbitově.

Od roku 2019 je zahrádka otevřena farníkům. Je to utěšený prostor. A co do květeny se bude dále rozvíjet. Totéž přejí i farnímu společenství.

MODLITBA ZA SVĚT

Co může udělat pro mír ve světě obyčejný člověk? Nic? Jen čekat, co udělají vlády světa a jak budou reagovat jednotlivé národy na různé národnostní nebo náboženské konflikty? Něco přece jen udělat můžeme. V několikaletém projektu Modlitba za svět putujeme doslova po celém světě: každé první pondělí v měsíci v 17:30 je u Sv. Gotharda sloužena mše za určitou zemi, po níž následuje přednáška a krátká diskuse, ukončena představením státní hymny. Celý měsíc se pak společně i osobně modlíme na úmysly, týkající se této země. Chceme prosit Boha za bezpečný svět, aby byl místem života nejen pro nás, ale i pro ty, kteří se teprve narodí.

Alžírsko

2. března 2020 – 5. dubna 2020

Alžírsko je zemí s neskutečně bohatým kulturním dědictvím, plným významných osobností, architektonických památek a literatury. Dlouho předtím, než se první osídlení začala objevovat na území Česka, se zde již nalézali lidé budující civilizace. Ačkoli historie země sahá hluboko do minulosti, samostatný alžírský stát je jedním z mladších, jen nedávno oslavil padesáté výročí svého vzniku. Problematickou situaci soužití kolonistů a domorodců ve francouzské državě popsal mimo jiné světoznámý spisovatel Albert Camus. Pnutí mezi těmito skupinami vedlo ke krvavému boji o samostatnost a dozvuky brutality konfliktu můžeme v některých aspektech společnosti nalézt dodnes. Zároveň ani samostatnost v zemi nevedla k uklidnění, neboť se nový stát začal potýkat s výzvami demokratické transformace, vedle kterých probíhalo „vyřizování účtů“ z dob francouzské nadvlády nad zemí. Po krachu ekonomiky založené na exportu ropy v 80. letech se země musela potýkat s občanskou válkou. A do nového tisíciletí země vstoupila ve výjimečném stavu, který byl zrušen až v roce 2010. Politický neklid v zemi se stále projevuje, například demonstracemi v minulém roce, a i téměř 60 let po získání nezávislosti zůstávají před Alžírskem mnohé výzvy.

Vojtěch Greger

Křesťanství se na území dnešního Alžíriska dostalo ještě v 2. století během římské říše a zapustilo zde velmi silné kořeny, o čemž svědčí velké množství pozůstatků po starých kostelích, které zanikly po arabské invazi v 7. století. Za zánikem místních komunit stojí pravděpodobně nejen agresivita nájezdníků, ale hlavně vnitřní spory mezi jejich členy: právě kolem biskupství v Kartágu a Hippo se soustředili velcí učenci, ale i hlavní aktéři sektářských hnutí, z nichž nejznámější byl biskup Donatus. Naopak velkými učiteli církve byli svatí biskupové v Hippo Cyprián a Augustin.

Dnes tvoří 99 % obyvatel Alžíriska muslimové, islám je podle ústavy oficiálním neboli státním náboženstvím, konverze muslimů ke křesťanství je zákonem zakázána, i když zde oficiálně žije a působí několik křesťanských komunit. Katolická církev je reprezentována čtyřmi diecézemi, z nichž jedna (Laghouat) se rozkládá na území Sahary a v současnosti je největší římskokatolickou diecézí na světě, se sídlem v Ghardaïa. Tato diecéze vznikla poté, co zde žil a zemřel bývalý francouzský důstojník Charles de Foucauld. Biskupem je tradičně právě jeden z členů komunity bílých otců, které tento světec založil.

P. Miloš

: Další informace jsou v době 2. 3. 2020 – 5. 4. 2020 uvedeny na cedulích,
: umístěných v zadní části kostela.

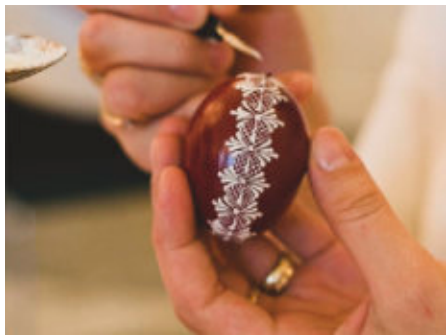
Milí farníci,

jaro se nám pomalu blíží a začínáme se připravovat na nejvýznamnější svátky v církevním roce, na Velikonoce. Od dob raného křesťanství jsou kraslice v křesťanské tradici nedílně spojeny s Velikonocemi, kde symbolizují plodnost a znovuzrození. Náš dámský farní klub bude pořádát kurz malování kraslic, který proběhne v sobotu 21. 3. od 9 hodin v komunitním centru. Kurzem nás povede zkušená lektorka a mistryně lidové umělecké tvorby, která bude zájemce učit, jak vyrobit kraslice technikou voskového reliéfu. Přijít může kdokoli, kdo se na to cítí. Vítání jsou senioři, maminky, děti, mládež nebo třeba i nějaký šikovný tatínek. S sebou si nic brát nemusíte, postačí dobrá nálada a šikovné ruce, což není podmínka. Kurz potrvá cca 3 hodiny.

Máme už výsledky z Tříkrálové sbírky, která byla pro naši farnost zatím neúspěšnější, viz tabulka níže. Všem, kteří se zapojili, moc děkuji.

2017	7.625,-
2018	19.444,-
2019	18.326,-
2020	22.904,-

V březnu proběhne v naší farnosti další charitní akce, kde budeme již podruhé spolupracovat s nemocnicí svatě Alžběty, kde je léčebna dlouhodobě nemocných. Léčebna disponuje celkem 103 lůžky na čtyřech odděleních. Na každém oddělení zazpíváme pár písni, které by klienti LDN mohli znát. Jejich nemoc jim většinou neumožňuje plně vnímat čtený text, ale s písničkami je to jiné. Možná si vzpomenou na písně, které zpívali v mládí nebo třeba i svým dětem, a připojí se k nám.

Akce se uskuteční ve středu 11. 3. od 14:30. Připojit se může kdokoli, kdo rád zpívá, nemusíte mít školený hlas, stačí, když budete zpívat s radostí a úsměvem. Nebojte se, že byste písně neznali, půjde o nejnámější lidové písně jako například Černé oči, Ach synku, synku, nebo třeba Okolo Třeboně, ale budeme mít s sebou také noty. Není třeba se předem přihlašovat, stačí jen přijít. Sejdeme se ve 14:20 na tramvajové zastávce Albertov. Když jsme zde zpívali koledy minulý rok před Vánocemi, přicházela jsem do léčebny s tím, že tam jdu pomoci nemocným, ale když jsem odcházela, měla jsem pocit, že jsem pomohla i sama sobě. Přicházela jsem lehce vystrašená, protože to byla má čtvrtá charitní akce a bála jsem se jak to vše organizačně dopadne, ale při odchodu jsem se cítila plna lásky a s pocitem, že naše pomoc má vážně smysl. Zkusíte to se mnou znovu?

Tereza Neradová

Pozdrav na začátku mše

Nejdříve se vrátíme k poslední večeři, tedy k tomu večernímu pesachovému jídlu, které naposled prožíval Ježíš se svými učedníky. V tomto případě je lepší použít slovo učedník než apoštol, protože zatímco řecké ἀπόστολος, apostolos, vyjadřuje poslání, tedy úkol, jež obdrželo dvanáct nejbližších teprve na závěr Ježíšova života, termín učedník lépe a pravdivěji zdůrazňuje jejich postavení v čase, o kterém bude právě řeč.

Pesachová večeře, která připomínala všem věřícím židům jejich největší náboženskou i historickou událost, tedy zázračné vysvobození z egyptského zajetí, byla plně v režii hlavy rodiny, jíž v té době býval zásadně otec. Jedinou výjimku tvořilo společenství, které mělo charakter rodiny, i když je vzájemně nepojilo pouto pokrevního příbuzenství. Nejčastěji to byla menší komunita seskupená kolem učitele, jenž plně a ve všem plnil roli otce. Na jednu stranu bylo tedy jakousi jeho povinností postarat se o živobytí svých učedníků, na straně druhé tito učedníci bezmezně poslouchali jeho pokyny, jakým způsobem a kde se toto živobytí dá zajistit.

Když se Ježíš rozhodne, že bude židovské svátky prožívat nikoli se svou rodinou, ale se svými učedníky, nejde pouze o výjimečnou slavnost, ale i o povýšení, transformaci vzájemných vztahů. Kolem vyvýšeného místa, které představuje židovský stůl, se sejdou spolu, aby v těsné blízkosti jeden k druhému čekali na otcův příchod, jeho výklad Božího Slova, jeho poučení.

Je to jejich role vše připravit, a to včas. V tuto chvíli to nebyla úcta k Ježíšovi jako Božímu Synu, ale úcta k otci, jehož Ježíš reprezentoval: nemohlo se zkrátka stát, aby někdo z nich přišel teprve poté, co už bude on mezi nimi, nebo dokonce, aby je našel ještě pobíhat a nosit na stůl potřebné pokrmy. Všichni měli mít na sobě slavnostní roucho a v tichém hovoru navodit atmosféru vzájemnosti a pokojného očekávání.

Při této večeři se pak v jednu chvíli mění z učedníků na apoštoly, když je Ježíš pověřuje, aby to, co právě zažili (tedy nejen proměnění), skrze ně pokračovalo dál, do dalších generací. Biskupové a kněží jakožto pokračovatelé apoštolské zkušenosti mají tedy při každé mši svaté mnohem širší poslání než si pouze obléknou správně barevné roucho v sakristii a v tajemném obřadu nepřístupném obyčejnému a nehodnému člověku svolat Ježíše Krista do hostie a mešního vína.

Z tohoto úhlu pohledu je začátek mše velmi důležitý. Přijít včas, dříve než kněz; vše na mši připravit a rozdělit si úkoly (díků, že neodmítáte pozvání právě s touto službou pomáhat); vzájemně se pozdravit, usmát jeden na druhého a přísednout si k sobě (tedy nikoli tam, kde je volno, ale vedle někoho). Těch pár minut tichého čekání, v němž lze ale cítit rodinnou blízkost přítomných, je nezbytnou součástí toho, aby mohlo proběhnout nejen proměnění chleba a vína, ale i přítomných učedníků na apoštoly.

: Pokračování Všeobecných pokynů k římskému misálu:

Úkon kajcnosti

51. Potom kněz vyzve k úkonu kajcnosti. Po krátké chvíli mlčení jej koná celá shromáždění všeobecným vyznáním hříchů a kněz jej zakončí rozhřešením, které však nemá účinnost svátosti pokání.

V neděli, zvláště v době velikonoční, se může obvyklý úkon kajcnosti nahradit svěcením vody a pokropením lidu na památku křtu.

Kyrie, eleison

52. Po úkonu kajcnosti vždy následuje Kyrie,

eleison (Pane, smiluj se), pokud již nebylo v úkonu kajcnosti. Poněvadž je to zpěv, kterým věřící oslavují Pána a vyprošují si jeho milosrdenství, obvykle ho zpívají všichni: takže na něm má účast jak lid, tak schola nebo zpěvák.

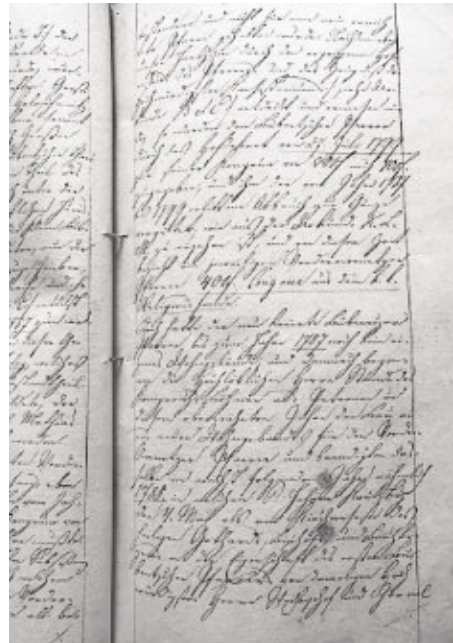
Každá aklamace se obvykle pronáší dvakrát; s přihlédnutím k povaze různých jazyků, hudebním důvodům a jiným okolnostem se ovšem může opakovat i víckrát. Pokud se Kyrie zpívá jako součást úkonu kajcnosti, vkládá se před jednotlivé aklamace »tropus«.

Stručné dějiny fary v Předním Ovenci

Tím též bylo vyhověno jeho pokorné žádosti, aby /: dle listin C a D/ v bubenečském filiálním kostele mohl o Svatém týdnu na Zelený čtvrtek vykonat svatou mešní obět s přijímáním lidu a obnažením oltářů, kázati na Velký pátek a konati svaté obřady podle řádu Římského misálu pražského a vystaviti k veřejné účtě věřících Nejsvětější svátost oltářní na postranním oltáři dekorovaném po způsobu Svatého hrobu, na Bílou sobotu též po odezpívání prorocství ráno sloužiti svatou obět mešní a večer konati procesí ke cti Vzkříšení Páně a konečně též v neděli po svátku Božího těla slavnostně obejíti s Nejsvětější svátostí čtveřici oltářů. P. Johannes Kautsky však nicméně zůstal coby exponovaný kaplan podřízen farářů bohnickému, a to až do zřizování nových farností v r. 1786, kdy byl tentýž Nejdůstojnější konsistoří prohlášen nezávislým administrátorem /: dle listiny E:/, přičemž bohnickému faráři coby dosavadnímu duchovnímu pastýři i nadále přináležel desátek, který až do nynějšíka farnici z Předního Ovence musí bohnickému faráři odváděti.

Poté, co konečně byla v roce 1787 /: dle listiny J:/ zrušena dosud trvající farní administratura ve vsi Malých Bubnech, byly obce a lokality: Velké Holešovice na levé a Malé Holešovice na pravé straně Vltavy, Malé Bubny včetně Štvanice, nyní též Paví ostrov zvané či Velké Benátky, dále bubenečská obora, Císařský mlýn a část obce Podbaba, jež podléhá jurisdikci zemských stavů a Nejvyššího purkrabího, jež totiž tvořily farní administraturu malobubenskou, nyní připsány ke kostelu v Předním Ovenci. Jeho duchovní pastýř pak byl dle dvorského dekretu z 20. července 1787 /: dle listiny E:/ povýšen na skutečného faráře. Při této příležitosti byla ves Lysolaje, která až do roku 1787 přináležela k bubenečské lokalitě, připojena k faře u Svatého apoštola Matěje v Šárce. Postavení nyní jmenovaného faráře Předního Ovence nebyla ovšem zpočátku nijak skvělé, v letech 1787 až 1799 se musel spokojiti s kongruou pouhých 300 zlatých. Tento nedobrý stav byl zaviněn omylem /: dle listiny G:/, podle něhož byla fara v Předním Ovenci považována za starobylou, nikoliv nově zřízenou.

Poté, co byl tento omyl díky podanému farářovu rekursu a osvědčení Nejdůstojnější konsistoře /viz listiny B a E:/ odhalen a prokázán, byla bubenečskému faráři na základě dvorského dekretu z 27. července jeho kongrua 300 zl. navýšena o 100 zl., a jak lze vidět i z listiny K.L.M. byla mu i uhrazena újma kterou tak utrpěl v letech 1787 až 1799. Od této doby pobírá každý farář Předního Ovence kongruu 400 zl. z c. k. Náboženského fondu. Nově zřízený farář však neměl až do roku 1787 žádně vlastní obydlí, pročež již ve výše zmíněném roce započali slovní stavové Království českého coby patroni stavbu nové obytné budovy pro faráře v Předním Ovenci a ukončili ji hned roce následujícím, totiž 1788, v němž byl P. Johann Kautsky 4. května ve svátek svatého Gotharda, biskupa a zpovědníka, slavnostně instalován do úřadu bubenečského faráře tehdejší Nejdůstojnější panem světícím biskupem [věta končí na další straně:] a generálním vikářem Erasmem Kriegerem.

• foto: Mgr. Štěpán Duháň
• transliterace, transkripce a překlad:
• PhDr. Miroslav Kunštát, Ph.D.

Skrutinia katechumenů

/1., 8. a 22. 3.

Byli první skupinou, která se začala scházet na nově zrekonstruované faře. Tenkrát se neznali ani navzájem, většina z nich ani s knězem, ani s katolickým kostelem, liturgií či vůbec katolickou cestou k Bohu. Čtyři z nich našli odvahu přijmout v našem společenství křest – tedy svátost, která podle naší víry nepropojuje dotyčného kandidáta pouze s Bohem, ale i s konkrétním lidským společenstvím. A právě toto je hlavní náplní tzv. skrutinií – tedy postupných kroků, které jsou již součástí udělování křtu dospělým. Skrutinia se nekonají tehdy, když křest probíhá ve stavu nouze; naopak je-li udělován slavnostně, mají probíhat v čase, kdy se shromažďuje farnost, která se pak o tyto kandidáty má starat a pomáhat jim. Pro koho je to větší výzva – pro ně, nebo pro naše společenství?

Modlitba za Alžírsko

/2. 3.

Po rozpadu Súdánu se jedná o největší africkou zemi, která na počátku křesťanství byla výspou této nové víry v severní Africe. Zejména severní pobřeží Středozemního moře tvořily přístavy, z nichž se stala moderní centra nauky i vědy, v nichž kázali i takoví velikáni, jako byli svatý Cyprián nebo sám velký Augustin Arelus. Přesto dnes křesťané v této zemi tvoří tak mizivou menšinu, že se doslova bojí o svou budoucnost. Na rozdíl od nás jim totiž nejde pouze o to, aby jich byl dostatek, ale i o to, aby vůbec mohli svou víru vyznávat. Politický režim v Alžírsku se dodnes zmítá v důsledcích tzv. arabského jara, kde muslimové vycházejí z mešit, aby demonstrovali svou nespokojenost. Na jihu Sahary mezitím žijí početní Tuaregové, o jejichž životě se svět nejvíce dozvěděl ze zápisů umučeního a dnes blahoslaveného Charlese de Foucauld.

Kající pěší pouť

/14. 3.

Když je hezky, vyrazíme do přírody. Zabalíme si do auta potřebné věci, zkontrolujeme, zda je v peněžence nebo na kartě dost financí, abychom byli připraveni na každou nastalou situaci, když si budeme v poledne hledat něco na zub. Když hezky nebude... tak se nikam nejede. Takhle to v tuto sobotu nebude. Ať je počasí jakékoli,

putujeme. Jsme si vědomi toho, že svět se nezmění pouze slavnostními bohoslužbami pod širým nebem a pompézními transparenty, ale především modlitbou a pokáním. Kdo chce, může se právě tuto postní sobotu vydat s námi do poutního kostela ve Skocích. V 7:30 odjíždí z Krupkova náměstí autobus, který nás odveze trochu blíž do vsi Sovolusky, odkud chceme do kostela putovat pěšky za jakéhokoli počasí. Přihlaste se prosím na e-mail pesipout@farnostbubenec.cz.

Pomazání nemocných

/15. 3.

Izraelitům v Egyptě hrozila jistá smrt, vyhynutí. Než je Bůh skrze Mojžíše záračným způsobem vysvobodil z otroctví, vše nasvědčovalo, že vyvolený lid již patrně naplnil svou historickou roli a zanikne. Pesachové noci a velikonočního rána na poušti, která znamenala první nádech svobody za Rudým mořem, se však nedožili všichni. Ježíš jako příslušník vyvoleného lidu s ním prožívá i tuto část historie: přichází, aby byl s člověkem, jemuž hrozí zánik a smrt, fyzická i duševní. Sám fyzicky umírá a svou smrtí vykupuje každého, kdo o toto vykoupení stojí. Zanechává však po sobě svátosti, z nichž jedna je určena právě těm, kteří umírají. Dlouhodobě nebo rychle. Nejen v důsledku nemoci, ale i pozhnaného stáří, kdy smrt může přijít vskutku každou chvíli. Než nastane velikonoční ráno...

Mše ke cti bl. Karla Habsburského

/29. 3.

Jeho odkaz je více než symbolický, naopak burcuje dnešní realitu víc než pouze vzpomínkou. Pro tehdejší vládcy a politiky se zdál tento mladý panovník, jemuž podléhala jedna z největších říší moderního světa, Rakousko-Uhersko, příliš měkký a nedostatečně razantní. Varoval před tím, že se prosazování zájmů jednotlivých národů a skupin násilným způsobem může proměnit ve válečný konflikt, a když se tak opravdu stalo, nebál se pozvednout svůj hlas a z útoky nesouhlasit. A když si tuto tragickou etapu evropských dějin konečně za cenu 17 milionů mrtvých uvědomili i obyvatelé Evropy, Karel Habsburský byl vyhnán a dožil v chudobě na ostrově Madeira, kde 1. dubna 1922 ve věku 34 let zemřel. Stejně jako loni si to i letos připomeneme za účasti jeho relikvií a s náležitými vojenskými poctami, které tomu panovníkovi a světcí patří.

Mše svaté v kostele sv. Gotharda

úterý	17:30
středa	17:30
čtvrtek	6:30
pátek	17:30
neděle	9:00 a 10:30

Otevřený kostel

středa	15:00–17:00
pátek	15:00–17:00

Úřední hodiny v kanceláři

pátek	14:30–16:45
-------	-------------

Nábožensví děti

skupina A	úterý	15:00
skupina B	úterý	16:00
	středa	15:15
skupina C	úterý	17:30
skupina D	středa	16:15

Akce měsíce

1., 8. a 22. 3.	skrutinia katechumenů /9:00
1. 3.	farní sdílení o Albánii /16:00
2. 3.	modlitba za Alžírsko /17:30
6. 3.	výstav Eucharistie /17:00
11. 3.	zpívání v LDN /14:30
13., 20. a 27. 3.	křížová cesta /17:00
14. 3.	kajjící pěší pouť k Panně Marii do Skok /7:30
15. 3.	pomazání nemocných /9:00 a 10:30
15. 3.	příprava k bířmování/15:00
15. 3.	příprava rodičů ke křtu dítěte /17:00
17. 3.	příprava k manželství III. /18:30
19. 3.	slavnost svatého Josefa /6:30
21. 3.	výroba kraslic na faře /9:00
22. 3.	sbírka na charitu v arcidiecézi /9:00 a 10:30
22. 3.	zádušní mše za P. Vojtecha Homolu /9:00
25. 3.	slavnost Zvěstování Páně /17:30
29. 3.	mše svatá ke cti bl. Karla Habsburského /10:30
29. 3.	farní sdílení o Alžírsku /16:00

Pravidelné aktivity

zpovídání	30 minut přede mší (kromě neděle)
zkouška sboru	pondělí 19:00
úklid kostela	úterý 8:00
modlitba růžence	úterý 17:00
maminky s dětmi	středa 10:00
biblický večer	středa 18:15
dámský klub	čtvrtek 9:00
páteční nešpory	pátek 17:00

Ekonomické okénko

Výše darů na splátku půjčky v únoru 2020: **25.106.- Kč**

V lednu 2020 bylo dosaženo dlužné částky, která bude spolu s úroky dle smlouvy o výpůjčce splacena ke dni 31. 3. 2020.

Pokud můžete nadále přispívat svými dary, můžete sami rozhodnout o jejich způsobu poskytnutí i o jejich využití:

Způsob předání daru:

- a/ **pravidelnou měsíční platbou**: ideální je zadat své bance trvalý příkaz na zvolenou částku, číslo farního účtu v České spořitelně je 201333389/0800, pro identifikaci platby (na rekonstrukci fary) uveďte variabilní symbol (svátek sv. Gotharda): 05052016
- b/ **jednorázovým finančním darem** podle svých možností, lze poukázat na stejné číslo účtu anebo osobně panu faráři
- c/ **využitím kasičky v kostele**, která je umístěna ve zdi kostela při obou východech

Využití finančního daru:

- a/ **oprava elektřiny, topení a úprava sakristie**: VS 5052018
- b/ **běžný provoz kostela a aktivity farnosti**: VS 3032019
- c/ **charitativní a humanitární projekty**: VS 1012020

web www.farnostbubenec.cz facebook **Farnost Bubeneč**

poštovní adresa Krupkovo nám. 32/6, 160 00 Praha 6 e-mail farnost.bubenec@gmail.com

IČ 61380288 č. účtu ČS 201333389/0800 farář P. Miloš Szabo mobil 731 625 968

**FARNOST
BUBENEČ**